

Levend en dood geloof

John Newton

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 26

1. Het lied van de engelen	Archibald Alexander
2. Hoe lees ik de Bijbel?	Thomas Watson
3. De menswording van Christus	Thomas Boston
4. Stervensgenade	William Bridge

Jaargang 26 – nummer 5 – april 2024

Toelichting foto omslag:

Wanneer is ons geloof echt? Wanneer leeft het? Wanneer is verlossing ons deel? Deze vragen en meer kunnen bij ons leven en ons danig bezet houden. Het eenvoudigste antwoord is: als we in Jezus Christus geloven. Dit geloof kan en zal niet werkeloos blijven, maar ons in beweging zetten om meer van Hem te zien, om meer door Hem te leven en om in Zijn Woord te wandelen. Newton laat ons in deze preek zien dat alle vastheid in Christus ligt en in Zijn volbrachte werk. Het is deze vastheid die ons op doet staan uit de zonde en in een nieuw leven leidt. Zodat we niet zijn als een dood karkas dat alles over zich heen laat komen, maar als een levend schaap van de kudde van deze goede Herder. Hij kent de Zijnen en wordt door de Zijnen gekend, Hij gaat de Zijnen voor en wordt door hen gevolgd.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: Of a living and a dead faith

Bron: The works of the rev. John Newton, Philadelphia: 1831

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website:

www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Levend en dood geloof

Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, alzo is ook het geloof zonder de werken dood.

Jakobus 2:26

Als u iemand bent die de Bijbel met aandacht leest, zult u hebben gemerkt dat een aantal gedeeltes op het eerste gezicht lastig met elkaar in overeenstemming te brengen zijn. Tenminste, totdat u ze onderzoekt en met elkaar vergelijkt. Het meest opmerkelijke voorbeeld is dat van het schijnbare meningsverschil tussen Paulus en Jakobus op het punt van de rechtvaardigmaking. Paulus noemt het voorbeeld van Abraham om zijn stelling 'dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet' (Rom. 3:28) te bevestigen. Jakobus echter trekt in dit hoofdstuk uit hetzelfde voorbeeld van Abraham een conclusie die lijnrecht tegenover die van Paulus lijkt te staan: 'Ziet gij dan nu, dat een mens uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleen uit het geloof?' (Jak. 2:24).

Kunnen twee meningen méér tegenstrijdig lijken? Hoe kunnen beide dan waar zijn? Hoe kunnen we geloven dat beide schrijvers onfeilbaar zijn in hun leer en beiden zijn geïnspireerd door de onfeilbare Geest van God? Moeten we de ene mening onderschrijven en de andere afwijzen? Zo ja, hoe kunnen we dan weten wat de echte waarheid is?

We kunnen met zekerheid zeggen dat beide apostelen gelijk hebben: beide leerstukken komen van God en botsen in geen enkel opzicht met elkaar. De onduidelijkheid of moeilijkheid ligt in het bevattingsvermogen van de mens en niet in het Woord van God. Toch is die moeilijkheid er wel en ik zal u nu niet langer ophouden, maar eerst deze vraag ophelderen en daarna Jakobus 2:26 bespreken; dit vers trekt de juiste conclusie over deze kwestie.

Wanneer mensen die vreemdelingen van het geloofsleven zijn dit soort zaken proberen op te lossen, levert dat eigenaardige

uitkomsten op. Zij vertrouwen meer op hun eigen scherpzinnigheid en geleerdheid dan op het Woord en de Geest van God. Het is niet verwonderlijk dat hun uitleg ernaast zit, want hoe kan iemand iets uitleggen wat hij niet begrijpt? Het zou u vermoeien als ik u ook maar een tiende deel van de speculaties van geleerde mensen over dit onderwerp zou vertellen. Ik zal er daarom slechts een of twee als voorbeeld noemen.

Een zekere schrijver, met enig aanzien in de wereld, erkent de moeilijkheid die ik heb benoemd volledig. Hij beweert dat het niet alleen moeilijk, maar zelfs onmogelijk is de apostelen met elkaar in overeenstemming te brengen. Hij concludeert dat wij ons moeten houden aan de opvatting van degene die als laatste heeft geschreven, omdat het onmogelijk is beide standpunten te onderschrijven. Vanwege de vele argumenten die zijn onderzoek hem opleverde, gelooft hij dat dit Jakobus moet zijn geweest. Daarom neemt hij afstand van Paulus en van diens leerstuk van geloof zonder werken. Hij veronderstelt dat Paulus in het vuur van zijn betoog een beetje te ver ging in deze zaak en dat Jakobus naderhand schreef om hem te corrigeren.

Maar om u te laten zien hoe geleerden van mening kunnen verschillen en om tegelijkertijd zelfs ware gelovigen te waarschuwen voor een overhaast oordeel dat verder strekt dan de eigen ervaringen, wil ik graag het volgende vertellen. Luther, die grote dienaar van God, maakte spoedig nadat hij het Evangelie begon te preken een tegenovergestelde, maar niet minder beschamende en aanmatigende fout. Hij had de kracht van Paulus' leer in zijn eigen ziel gevoeld en zou zelfs een engel hebben weerstaan als deze zich tegen die leer had durven verzetten. Toen zijn tegenstanders druk op hem uitoefenden met het getuigenis van Jakobus, waagde hij het daarom de echtheid van diens gehele zendbrief te ontkennen.

Luther had in die tijd geen licht om een beter antwoord te geven. Hij beweerde overhaast, zowel in preken als boeken, dat deze brief niet door Jakobus was geschreven. Maar ondanks dat Luther het op dit punt mis had, werd hij door de Heere onderwezen. Hij ging

voort van kracht tot kracht en nam toe in kennis en genade. Toen zijn inzicht meer gevormd was, herriep hij publiekelijk zijn vroegere ondoordachte bewering.

Laten we daarom het gezag van mensen achter ons laten, ons tot het Woord van God wenden en nederig het licht van Zijn Geest zoeken. God heeft beloofd dat Zijn Geest de Zijnen zal leiden in hun oprechte onderzoek naar de waarheid.

Als u onderzoekt met welk doel de apostelen hun brieven schreven en als u de context erbij betreft, hoop ik dat deze schijnbare tegenstelling snel wordt opgelost. Paulus stelt overduidelijk het belangrijke punt van de rechtvaardigmaking van de zondaar aan de orde. Hij laat zien dat de rechtvaardigmaking niet kan plaatsvinden door de wet, want door de wet zijn alle mensen al veroordeeld. Bovendien zou men zich in dat geval op de rechtvaardigmaking kunnen beroemen. Het is echter alleen door genade, door de verlossing die in Christus Jezus is.

U zult Paulus' redenering beter kunnen volgen wanneer u het hele gedeelte bestudeert dan wanneer u zomaar een paar zinnen eruit licht. Nadat hij de bewijzen met betrekking tot zowel Joden als heidenen heeft samengevat en zijn oordeel heeft uitgesproken, namelijk dat alle mond gestopt moet worden en dat de gehele wereld schuldig staat voor God, vervolgt hij: 'Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden voor Hem; want door de wet is de kennis der zonde. Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten: namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid. Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods; en worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is; Die God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die tevoren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods; tot een betoning van

Zijn rechtvaardigheid in deze tegenwoordige tijd; opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende hem, die uit het geloof van Jezus is. Waar is dan de roem? Hij is uitgesloten. Door wat wet? Der werken? Neen, maar door de wet des geloofs. Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet' (Rom. 3:20-28).

Omdat de Joden een hoge dunk hadden van Abraham, laat Paulus in het volgende hoofdstuk zien dat Abraham op dezelfde manier gerechtvaardigd is. 'Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid. Nu, hem, die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld. Doch hem, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid' (Rom. 4:3-5). De gebeurtenis in Abrahams leven waarnaar hier wordt verwezen, is het moment waarop hij de belofte van God geloofde, dat hij, hoewel hij toen nog kinderloos was, een vader van vele volken zou worden (Gen. 12:3 en 17:4). En in het bijzonder dat uit hem de Messias voort zou komen, het beloofde Zaad, in Wie zowel hijzelf als al de geslachten van de aarde gezegend zouden worden.

Jakobus spreekt in *zijn* brief nadrukkelijk over de mensen die rustten op iets wat zij geloof noemden en wat ze als voldoende beschouwden voor hun zaligheid, terwijl het geen uitwerking had op hun hart, hun stemming en hun gedrag. Hij laat zien dat hun hoop ijdel is, want zo'n geloof hebben de duivelen ook. En hij bewijst met het voorbeeld van Abraham dat zijn geloof heel veel verschilde van dat van hen, want het stelde hem in staat de moeilijkste en meest pijnlijke daad van gehoorzaamheid te verrichten, namelijk het offeren van zijn enige zoon.

Jakobus schrijft: 'Wat nuttigheid is het, mijn broeders, indien iemand zegt, dat hij het geloof heeft, en hij heeft de werken niet? Kan dat geloof hem zaligmaken? Indien er nu een broeder of zuster naakt zou zijn, en gebrek zou hebben aan dagelijks voedsel; en iemand van u tot hen zou zeggen: Gaat heen in vrede, wordt warm, en wordt

verzadigd; en gij zoudt hun niet geven de nooddriftigheden des lichaams, wat nuttigheid is dat? Alzo ook het geloof, indien het de werken niet heeft, is bij zichzelf dood. Maar, zal iemand zeggen: Gij hebt het geloof, en ik heb de werken. Toon mij uw geloof uit de werken, en ik zal u uit mijn werken mijn geloof tonen. Gij gelooft, dat God een enig God is; gij doet wel; de duivelen geloven het ook, en zij sidderen. Maar wilt gij weten, o ijdel mens, dat het geloof zonder de werken dood is? Abraham, onze vader, is hij niet uit de werken gerechtvaardigd, toen hij Izak, zijn zoon, geofferd heeft op het altaar? Ziet gij wel, dat het geloof mede gewerkt heeft met zijn werken, en het geloof volmaakt is geweest uit de werken? En de Schrift is vervuld geworden, die daar zegt: En Abraham geloofde God, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend, en hij is een vriend van God genaamd geweest. Ziet gij dan nu, dat een mens uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleen uit het geloof?" (Jak. 2:14-24).

Het is overduidelijk dat Jakobus hier niet over hetzelfde moment in het leven van Abraham spreekt als Paulus. De gebeurtenis waarnaar hij hier verwijst, vond namelijk pas plaats vele jaren nadat Abraham door God rechtvaardig was verklaard.

Kortom, de één verklaart dat niets ons aangenaam maakt voor God dan alleen het geloof in de Heere Jezus Christus. De ander zegt dat zo'n geloof, wanneer het waar en zuiver is, niet op zichzelf staat, maar gepaard gaat met goede werken. De één spreekt van de rechtvaardiging van onze persoon, die alleen door het geloof is. De ander spreekt van de rechtvaardiging van onze belijdenis, die ook door het geloof is, maar niet alléén door het geloof, want het geloof is werkzaam door de liefde en brengt gehoorzaamheid voort.

Jakobus wil hetzelfde duidelijk maken wanneer hij spreekt over Rachab (Jak. 2:25). Door haar te noemen als een bewijs van wat hij zojuist heeft geschreven, is het nog duidelijker dat hij de werken enkel als het bewijs van onze oprechtheid ziet. We hebben geen gegronde reden om te concluderen dat Rachab destijds, toen ze de verspieders ontving, het zaligmakende geloof had, of enig zicht op

de Messias en het genadeverbond. Hoogstwaarschijnlijk had ze dat wél nadat ze was verenigd met het volk van Israël en ze de Goddelijke openbaring leerde kennen. Maar in Jericho leek ze niet verder te denken dan een tijdelijke redding, en de belijdenis van geloof die ze aflegt tegenover de verspieders duidt niet op meer dan dat.

Rachab zei tegen de verspieders: 'Ik weet, dat de HEERE u dit land gegeven heeft, en dat uw verschrikking op ons gevallen is, en dat al de inwoners van dit land voor uw aangezicht gesmolten zijn. Want wij hebben gehoord, dat de HEERE de wateren van de Schelfzee uitgedroogd heeft voor uw aangezicht, toen gij uit Egypte gingt; en wat gij aan de twee koningen der Amorieten gedaan hebt (...). Als wij het hoorden, zo versmolt ons hart, en er bestaat geen moed meer in iemand, vanwege uw tegenwoordigheid; want de HEERE, uw God, is een God boven in de hemel, en beneden op de aarde. Nu dan, zweert mij toch bij de HEERE, daar ik weldadigheid aan u gedaan heb, dat gij ook weldadigheid doen zult aan het huis mijns vaders, en geeft mij een waarteken' (Joz. 2:9-12).

Als ze dit had gezegd en de verspieders toch aan de koning van Jericho had overgeleverd, was dat een bewijs geweest dat haar woorden niet uit haar hart kwamen. Maar haar belijdenis werd bevestigd toen ze hen in haar huis ontving, hen verborgen hield voor de achtervolgers en hen in vrede wegzond. Deze handelswijze van Rachab zal ongetwijfeld voldoende zijn om velen van wie gedacht wordt dat zij christenen zijn, schuldig te verklaren.

We kunnen daarom twee beweringen, die volledig met elkaar te verenigen zijn, afleiden uit de tekstgedeeltes waar het nu over gaat.

1. Gerechtigd door het geloof

Niet één van Adams nakomelingen wordt door de rechtvaardige en heilige God aanvaard op een andere manier dan door Jezus Christus, want Hij is onze gerechtigheid, die we ontvangen door het geloof. In deze rechtvaardigmaking zijn alle werken, van welke aard ook, geheel uitgesloten.

Dit is het belangrijkste leerstuk van het Evangelie. Het wordt niet alleen duidelijk bevestigd in ontelbare tekstgedeelten in zowel het Oude als het Nieuwe Testament, maar is ook nadrukkelijk het onderwerp en doel van Paulus' brieven aan de Romeinen en de Galaten. Hoewel hij inschikkelijk en toegeeflijk was in veel dingen die minder belangrijk waren en bereid was zich aan iedereen aan te passen, wilde hij toch niet wijken, zelfs geen uur, voor iemand die probeerde deze fundamentele waarheid te ontkrachten. Hij verklaart dat we niets kunnen toevoegen aan het volmaakte werk van Christus in de rechtvaardigmaking van de zondaar. Het is niet zo dat er een bepaalde geschiktheid bij ons moet zijn of dat we de wet moeten naleven om gerechtvaardigd te worden. Zo'n vermenging van Christus' werk met dat van de mens verduistert, verandert en vernietigt het Evangelie dat hij verkondigt. Paulus spreekt een vervloeking uit over iedereen die zich schuldig zou maken aan het prediken van zo'n dwaalleer, ja, zelfs al was het (als dat mogelijk zou zijn) een engel uit de hemel (zie Gal. 1:8-9).

Hoezeer Paulus zijn eigen hoop vestigde op de waarheid die hij anderen voorhield, blijkt in een andere brief: 'Ja, gewis, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen, en in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof' (Fil. 3:8-9).

Als dit de bijbelse leer is, onderzoek dan op welk fundament u staat. Heeft God één weg tot de zaligheid bepaald? En durft iemand van u dan een andere weg voor te stellen? Dat zou zowel goddeloos als gevaarlijk zijn: 'Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus' (1 Kor. 3:11). U kunt zich nu tevredenstellen met wat u beschouwt als goede werken, maar wanneer God het recht als meetlint zal hanteren en de gerechtigheid als schietlood (Jes. 28:17), dan zal niemand in staat zijn om Zijn verschijning te verdragen – behalve degenen die zich

kunnen beroepen op een rechtvaardigheid die geheel beantwoordt aan de eisen van de wet. Deze rechtvaardigheid wordt alleen gevonden in Jezus Christus, de Rechtvaardige.

Omdat deze leer van zo groot en wezenlijk belang is, moet u voorzichtig zijn in hoe u naar iets anders luistert. Ziet dan, hoe gij hoort (zie Mark. 4:24, Luk. 8:18). Laat u niet beïnvloeden door de reputatie, het karakter of de positie van mensen wanneer de zaligheid van uw ziel op het spel staat. Waardeer de vrijheid die u als protestanten en Britten bezit, namelijk de vrijheid om elk leerstuk te toetsen aan Gods Woord, en maak hier volop gebruik van. Ik beschouw het als mijn eer en geluk dat ik mag preken tot een vrij volk dat over de Bijbel beschikt. Ik doe een beroep op uw Bijbel. Ik smeed u, ik beveel u om niets aan te nemen van mijn boodschap, dan datgene wat ik aantoon vanuit het Woord van God. Toets elke prediker en elke preek die u hoort aan dezelfde maatstaf. Als dit de waarheid is, is het nodig dat u er goed in thuis bent. Want het is niet de gangbare en populaire leer van deze tijd.

Laat me u dan verder aanraden (het is een bevel dat onze Heere heeft gegeven) om leerstukken te onderzoeken op hun uitwerking: 'Aan hun vruchten zult gij hen kennen' (Matth. 7:16). Wanneer de waarheden van God getrouw worden gepreekt, in nederige afhankelijkheid van Zijn zegen, zal Hij ze door Zijn macht bevestigen. Op zulke tijden en plaatsen zal spoedig een verandering zichtbaar worden bij sommige toehoorders. Zij houden op met kwaad doen en leren goed te doen. Ze erkennen God in al hun wegen en verheerlijken Hem voor de mensen door overeenkomstig Zijn geboden te leven. En als u hen naar de reden van deze verandering vraagt, zullen ze haar volmondig toeschrijven aan de zegen van God over het soort prediking dat door maar al te veel mensen als dwaasheid wordt beschouwd (zie 1 Kor. 1:21).

Aan de andere kant zijn we niet bang om degenen die veel kennis bezitten, uit te dagen om voorbeelden te noemen van een andere leer die dezelfde uitwerking heeft als dit leerstuk dat de Heere Christus in

Zijn persoon, ambten en macht aanprijst als de enige hoop voor een zondaar. Wat wordt er veel gesproken en geschreven om mensen te vertellen wat ze allemaal moeten zijn en doen! Maar waar deze grondbeginselen niet worden onderwezen, zal al dit onderwijs vruchteloos zijn. Dan wordt er niets werkelijk gedaan, zelfs niets geprobeerd, naast de vormelijke gewoonte van een krachteloze en harteloze godsdienst. Als op zondag de klok luidt, gaan we naar de kerk, waar we bidden en zingen omdat andere mensen hetzelfde doen. Maar wat er van de kansel wordt verkondigd, horen we met weinig aandacht of toegenegenheid aan, behalve wanneer er iets wordt gezegd waarmee we ons eigen ik kunnen prijzen of ons geweten kunnen sussen. Na de dienst gaan we zo snel mogelijk de wereld weer in.

Als deze en gene werkelijk door de verborgen werking en leiding van de Geest van God worden aangeraakt op plaatsen waar deze evangelische leer niet openlijk wordt gepredikt, heeft dat altijd tot gevolg dat ze afstand doen van datgene wat zij voorheen voor waarheid hielden. Ze worden overtuigd van het gedachtegoed dat overeenkomt met de leer van Paulus en ontvangen dit met blijdschap, telkens als ze erover horen.

Toch moet ik tegelijkertijd toegeven dat er onoprechte belijders zijn, van wie de godsdienst alleen uit opvattingen bestaat en die met hun daden God verloochenen, hoewel ze belijden dat ze in Hem geloven. Vanwege hen wordt de weg van de waarheid gelasterd (zie 2 Petr. 2:2). Dit hebben we volgens de apostelen te verwachten, ja, dit is vanaf het begin al zo geweest, zelfs toen de apostelen in eigen persoon in de gemeenten aanwezig waren. Tot hen richt Jakobus zich in het tekstgedeelte dat ik u heb voorgelezen en waarvan mijn tekst de slotsom is.

Omdat ik niet verwacht dat zulke mensen er in deze grote gemeente niet zijn, is het zeer gepast om, voordat ik ga afronden, aandacht te schenken aan een tweede leerstelling. Deze komt als vanzelf voort uit het onderwerp dat we hebben behandeld, met name uit de redenering van Jakobus en de woorden van mijn tekst.

2. Het ware geloof wordt zichtbaar in onze levenswandel

De apostel gebruikt twee buitengewoon opvallende vergelijkingen omdat hij wil dat we deze bedrieglijke belijdenis hartgrondig zullen verfoeien. Moge God de ogen openen van degenen die dit aangaat, zodat ze de gepastheid en verschrikking van deze gelijkenis zien en beven!

In de eerste plaats vergelijkt hij deze bedrieglijke belijdenis met het geloof van de duivelen. 'Gij gelooft, dat God een enig God is; gij doet wel; de duivelen geloven het ook, en zij sidderen' (Jak. 2:19). Zijn er onder u die op deze scherpe wijze aangesproken moeten worden? Mijn geliefde broeders, verdraag dit van mij. Ik wens het beste voor u en zou me graag verheugen over ieder die de schijn van godsvrucht heeft. Maar wat u gelooft of zegt, heeft helaas bitter weinig te betekenen, tenzij de zaken die u belijdt ook gevolgen hebben voor uw gedrag!

Gelooft u dat Jezus de Christus is? Dat doet satan ook. Gelooft u in de uitverkiezing, de soevereiniteit van Gods genade, de volharding van de heiligen? Mogelijk heeft de duivel een uitgebreidere kennis van deze leerstukken dan de meest geleerde mens. Maar dat baat hem niet, want het is niet het gebrek aan kennis, maar het gebrek aan liefde dat hem maakt tot wat hij is.

Er wordt maar één gevolg van het geloof van de duivelen genoemd, namelijk dat het hun angst vergroot en hun schuld verzwaart. Zij geloven (er zijn geen twijfelaars in de hel) en sidderen. Geldt niet hetzelfde voor sommigen van u? Als u minder zou weten, zou u op z'n minst geruster zijn en meer te verontschuldigen. Toch beoordeelt u uw toestand misschien verkeerd en ziet u daarom niet hoe groot uw schuld is. Misschien dat u soms, wanneer u uw wegen eerlijk overdenkt, beseft dat u zich vreemd genoeg haast om lijnrecht in te gaan tegen de overtuiging die de prediking van het Evangelie in uw hart werkt. U staat gereed om de Heere en Zijn bestuur aan te

klagen: ‘O, ik wilde maar dat Hij me Zijn genade zou geven! Als Hij dat niet doet, wat kan ik dan beginnen?’ Laat uw geweten nu eerlijk spreken. Dan zal het u vertellen dat u niet verworpen zult worden om iets waartoe u niet in staat bent, maar omdat u moedwillig weigert gebruik te maken van de kracht die al aan u is gegeven. Zonder heiligheid zal geen mens de Heere zien en getroost zijn. U moet met uw ijdele gezelschap en zondige praktijken breken als u denkt of begeert behouden te worden. U weet dat ik de waarheid spreek. Ik zie dat velen van u dit aanvoelen.

Nu u het Woord van God hoort, denkt u misschien: ‘Het is tijd, de hoogste tijd met de zonde te breken; hoewel de Heere lang geduld met me heeft gehad, zal Hij me uiteindelijk zeker straffen als ik op deze manier doorga.’ Maar helaas, wat ik tot nu toe heb gezien, geeft me veel reden om te vrezen dat u morgen, of de volgende keer dat de zonde u verleidt, opnieuw zult zwichten. Wat zou u doen als ik u ervan kon verzekeren dat u een geldbedrag kunt winnen door een andere weg in te slaan? Of als ik u ervan kon overtuigen dat uw huis geplunderd zal worden als u opnieuw een dergelijke plaats bezoekt? Ik twijfel er niet aan dat u er dan vanaf zou zien. Nee, geld is geen genade. Dit voorbeeld maakt echter duidelijk dat u wel de kracht hebt, maar dat uw wil verkeerd is. God heeft uw geweten verlicht, maar u komt ertegen in opstand. O, bekeer u nu het nog kan! Roep de Naam van Jezus aan; wie weet of Hij u zelfs nu nog verlossen wil!

In de tweede plaats vergelijkt Jakobus het geloof zonder werken met een dood lichaam, dat niet alleen nutteloos is, maar ook onaangenaam en weerzinwekkend. Ik hoop dat God u vandaag laat zien hoe ergerlijk uw belijdenis is in Zijn ogen! De waarheden van het Evangelie stemt u toe. Uiterlijk steunt u de zaak van het Evangelie en de middelen die de Heere heeft gegeven om te verkondigen. Maar daar blijft het bij. Ik bid dat Hij u in staat stelt om niet alleen bijna, maar geheel een christen te zijn! Want zo lang u zo op twee gedachten hinkt en twijfelt tussen God en de wereld, bent u een gruwel voor God, een kwelling voor Zijn volk en een struikelblok voor de onwetenden. En degenen die doen alsof ze graag in uw gezelschap zijn,

hebben stiekem innerlijk een afkeer van u. (Ook al staat dit laatste in geen enkele verhouding tot de dingen die ik hiervoor heb gezegd.)

Uw schuld is in sommige opzichten groter en uw voorbeeld onuitsprekelijk veel schadelijker dan wanneer u openlijk de waarheid zou verwerpen. U bevindt zich in dezelfde positie als de zondige dienstknechten die de wil van hun meester wel kennen, maar deze niet doen. De grote Rechter heeft over hen besloten dat ze met vele slagen geslagen zullen worden (Luk. 12:47). Kom tot bezinning en zondig niet. Zie op naar Jezus, Die verhoogd is om zowel geloof als bekering te schenken. Dan zult u niet langer verscheurd worden door deze innerlijke strijd, maar de vrede ervaren die alle verstand te boven gaat (Fil. 4:7).

